Zonnestralen

JOSÉ VRIENS

Zonnestralen

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

‘Gefeliciteerd met je verjaardag, mam.’ Lucille zoende haar moeder op haar wangen en overhandigde haar het cadeau dat ze vandaag nog snel had gekocht tijdens de lunchpauze. ‘Jij ook, pap.’ Ze bleef verwachtingsvol staan kijken.

Haar moeder verwijderde het papier en keek verrast naar het fraai gevormde parfumflesje van een merk dat duur genoeg was om goed genoeg gevonden te worden door haar.

‘Dank je, lieverd.’ Margo spoot een beetje van het goedje in de lucht en snoof de geur op. ‘Heerlijk.’

Opgetogen omdat haar cadeau in goede aarde viel, ging Lucille naast haar vier jaar jongere zusje zitten.

‘Dat jij tijd had om nog iets voor haar te kopen,’ siste Lindy haar toe. ‘Volgens mij was je compleet vergeten dat mam vanavond haar verjaardag vierde.’

‘Dat was ik niet,’ loog Lucille glashard. Ze was het ook niet echt vergeten, alleen had ze er niet meer aan gedacht dat het vanavond zou zijn. Hun moeder was pas dit weekend jarig. Waarom vierde ze het dan op een doordeweek-

se avond? 'Wat gaan ze dit weekend doen?' vroeg ze op zachte toon aan haar zusje.

'Weet je dat echt niet meer? Nou zeg! Niet te filmen! Werk je niet een beetje te hard, Luus?'

'Hoe gaat het op je werk, Lucille?' vroeg Ad, die de laatste woorden had opgevangen. Hij ging naast zijn oudste dochter zitten en bekeek haar aandachtig. Er was tenminste iemand die oprecht in haar werk was geïnteresseerd.

'Goed hoor, pap. Druk, zoals gewoonlijk, maar dat is tegenwoordig een must. We gaan fuseren met Konings Kantoorartikelen,' vertelde Lucille, niet zonder trots. Zij had een belangrijke bijdrage geleverd aan die fusie, ook al kostte haar dat zowat alle vrije tijd die ze had.

'Zien we je daarom zo weinig de laatste tijd,' klaagde Margo. 'En wanneer ben je voor het laatst bij oma geweest? Dat arme mens weet haast niet meer hoe je eruitziet. Ze vroeg pas nog naar je.'

'Nou, dat zal wel meevallen,' lachte Lucille schuldig. 'Ik heb haar met Nieuwjaar nog gezien.'

'Dat is bijna drie maanden geleden.' Lindy keek haar zus met een medelijdende blik in haar ogen aan. 'Heb je zelf niet in de gaten dat je je familie verwaarloost vanwege die 'belang-

rijke' baan van je?'

'Nou zeg,' viel Lucille verontwaardigd uit. 'Het is gewoon mijn baan!' Het was onbegonnen werk Lindy uit te leggen waarom zij zo hard moest werken. Ze had het al talloze malen geprobeerd, maar kennelijk begreep haar zusje het gewoon niet, of ze was jaloers omdat zij niet zo'n interessante baan had.

'Meisjes, geen ruzie maken, alsjeblieft,' suste Margo. 'Oma zal zo hier zijn, dan kun je met haar praten. Oom Frank is haar halen.'

'Leuk,' mompelde Lucille. 'Hoe gaat het met jou?' vroeg ze aan haar zus. Vragen over de zwangerschap of de baby waren altijd voldoende om ieder gesprek een andere wending te geven. 'Je bent toch in juni uitgerekend? Dan hoef je nu zeker niet lang meer te werken.'

'Nog een week, dan mag ik stoppen. Ik zal blij zijn ook. Die kleine druktemaker zit me soms danig in de weg. Het is al tijden geleden dat ik voor het laatst mijn eigen tenen heb gezien.'

Lindy was dan ook wel topzwaar, zag Lucille: haar buik stak enorm vooruit en als ze stond, leek het net alsof ze op het punt stond voorover te vallen. 'Weet je zeker dat je geen tweeling krijgt?'

‘Haha, nee, zusjelief, ik draag naar voren.’

‘Ik droeg bij jullie allebei ook naar voren,’ bemoeide Margo zich ermee. ‘Je krijgt vast een meisje.’ Ze keek haar jongste dochter stralend aan. ‘Het duurt nu niet lang meer, kindje. Is het kamertje al helemaal in orde?’

‘Tiptop,’ antwoordde Huub, Lindy’s man, glunderend. ‘Afgelopen weekend hebben we de gordijntjes opgehangen. Ik heb sterren op het plafond geschilderd. Dat heb ik zelf vroeger ook altijd al gewild, maar helaas mocht dat nooit van mijn vader. Het moet echt gaaf zijn om dat vanuit je bed te kunnen zien.’

Het was vreemd om zo’n grote, stoere man over gordijntjes en sterren op het plafond te horen praten. Huub was het prototype bouwvakker, wat hij dan ook was: stevig gebouwd, armen als staalkabels, gebruind door het vele buiten werken, en een eeuwige grijns op zijn jongensachtige gezicht. Een grotere tegenstelling met haar – voor de zwangerschap dan toch – tengere zusje met lang, donker haar en een engelengezichtje, was er niet. Lindy werkte als receptioniste bij een groot accountantskantoor en was niet bepaald een feestbeest. Hoe die twee elkaar ooit gevonden hadden, was Lucille een raadsel, maar ook op hen scheen het pot-

je-dekseltje-verhaal van toepassing te zijn.

'Ik kan me wel voorstellen dat je vader dat niet wilde,' sprak Lucille haar gedachten uit. 'Hoe ga je dat er straks weer af krijgen? Op die sterren ben je toch een keer uitgekeken.'

'Zo moeilijk is het niet om een plafond te schilderen,' antwoordde Lindy voor haar man. 'Bovendien blijft zoiets heel lang leuk.'

Voor een meisje misschien, dacht Lucille er het hare van – als jongen wilde je toch geen sterren op je plafond, maar racewagens of dinosaurussen.

Het volgende halfuur was het druk met de familie en vrienden van haar ouders die binnenkwamen en de jarige feliciteerden.

Lindy boog zich naar haar zus toe. 'Wanneer krijgen we van jou eindelijk eens het bericht dat je een leuke vriend aan de haak hebt geslagen? Het wordt nu toch wel tijd dat je aan de man raakt, Luus. Straks hebben Huub en ik een kleintje en jij nog altijd geen man, dat kan niet, hè. Jouw klokje staat ook niet stil. Voor je het weet ben je te oud en zijn je eitjes over de datum. Je weet toch dat de kwaliteit van je eitjes achteruit holt na je vijfentwintigste?'

'Dan had jij ook wel wat harder mogen lopen,' antwoordde ze kattig. Het stak om dat

van haar vier jaar jongere zusje te horen. 'Jij bent de vijfentwintig trouwens ook al even gepasseerd.'

Lucille was met alles de eerste en de beste geweest: ze was eerder gaan lopen dan Lindy, kon eerder fietsen, had haar zwemdiploma sneller gehaald, op school haalde ze betere cijfers, ze had een hogere opleiding en een betere baan. Alleen met een serieuze relatie, trouwen en kindjes krijgen had Lindy haar ingehaald.

Tweeëndertig was Lucille nu. Op wat los-vastvriendjes na had ze nog niet echt een relatie gehad. Te druk met haar studie, met haar werk, met hobby's, vrienden; altijd was er wel iets waar ze druk mee was en waardoor ze geen tijd had om op zoek te gaan naar de ware.

Die zou ze vanzelf wel tegen het lijf lopen, was haar stellige overtuiging. Als je zocht, vond je toch nooit iets? Zo was het bij haar tenminste ook altijd met kleren en schoenen; ze moest er toevallig tegen aanlopen, ging ze echt zoeken, dan vond ze toch niets naar haar zin. Maar goed, Lindy had natuurlijk wel een punt. Ze werd er niet jonger op.

'Jij bent de eerste die het te horen krijgt als het zover is.' Vlug stond Lucille op om haar moeder te gaan helpen met de koffie en de

taart. Zometeen zou ze ook de vragen van haar tantes moeten pareren met een glimlach en net moeten doen of het haar niets kon schelen. Iedereen scheen het er bij ieder familiefeestje weer opnieuw in te moeten wrijven dat Lindy getrouwd was en nu zelfs over niet al te lange tijd een kindje zou krijgen, terwijl Lucille nog niet eens aan het begin van een relatie stond.

So what? dacht ze opstandig. Was het huwelijk en het vooruitzicht van een gezin zaligmakend? Zij genoot van haar vrijheid, geen rekening te hoeven houden met iemand anders; niet zijn vuile sokken op te moeten ruimen of te mopperen omdat hij de vuilniszak weer niet buiten had gezet. Geen blèrende kinderen aan haar rokken, niet iedere nacht een paar keer eruit om een baby te voeden; een kind dat hopeloos afhankelijk was van zijn moeder en alleen maar vuile luiers produceerde. Geen kleren die allemaal onder het spuug van de baby zaten. Uit kunnen gaan tot in de kleine uurtjes. Uitslapen op zondagochtend en het hele weekend lekker doen waar ze zelf zin in had.

Oké, dat kwam in haar geval meestal neer op bergen werk verstouwen dat ze mee had genomen van kantoor omdat ze er doordeweeks niet aan toe kwam. Zelfs de zondag was niet

meer heilig, die bracht ze noodgedwongen door met het doornemen van rapporten of in het gunstigste geval met het bijslapen van de vele uren die ze op andere dagen tekortkwam omdat ze vaak tot laat in de avond doorwerkte en 's morgens meestal als eerste weer op kantoor was.

Als vrouw op een hoge positie moest Lucille zich constant bewijzen en laten zien dat ze minstens zo hard kon werken als haar mannelijke collega's, hoewel die meestal niet voor negen uur op de zaak verschenen en stipt om vijf uur weer naar huis gingen. Helemaal eerlijk was die situatie natuurlijk niet, maar zich op een andere manier bewijzen in die mannenwereld kon ze niet, aangezien het vele netwerken en slijmen bij hogergeplaatsten – wat haar mannelijke collega's veelal deden – niet echt haar stijl was.

En uitgaan? Wanneer had ze dat voor het laatst gedaan? De nieuwjaarsborrel van de zaak, als je dat uitgaan mocht noemen. Die fusie hakte erin, maar binnenkort zou dat afgelopen zijn. Dan was de fusie rond, dan kon ze de draad van haar eigen leven weer oppakken. Haar eigen leven was zo'n beetje tot stilstand gekomen door al dat geploeter voor de baas,